

สามเณรน้อยรูปหนึ่งเป็นนักเทศน์เก่งมาก สามารถนำธรรมะมาประยุกต์เข้ากับสถานการณ์ ได้อย่างแตกฉาน เข้าพรรษา...ที่วัดก็มีการจัดพระเณร ผลัดหมุนเวียนกัน ขึ้นเทศน์ แต่เณรน้อยจะเป็นขวัญใจของญาติโยม...ขึ้นชอบมากเป็นพิเศษ มากกว่าคนอื่นๆ เพราะฟังแล้วเข้าใจง่าย...ไม่มีภาษาบาลีมากนัก

หลวงตาติดก็เป็นนักเทศน์เหมือนกัน ติดสมชื่อ คือ ติดหมาก ติดบุหรี ขณะที่เทศน์ก็สูบบุหรี่ควันโขมง เทศน์สอนว่าเหล้า บุหรี ไม่ดี ยาเสพติดไม่ดี...อาตมารู้หมด แต่อัดไม่ได้

วันหนึ่งได้พบหน้ากับเณรน้อย หลวงตาซึ่งไม่ค่อยสบายอารมณ์อยู่แล้ว จึงพูดกับเณรว่า

“เณร...ถึงเณรจะเทศน์เก่ง มีคนสนใจมาก..แต่ไม่เห็นมีใครสนใจเอาใจใส่เณรเลย ว่าเณรต้องการอะไร ไม่เห็นมีใครเอาอะไรมาถวายเณรเลย สู้อาตมาไม่ได้ มีญาติโยมนำมาติดกันเทศน์เต็มไปหมด ต้องการอะไรเขาก็เอามาถวายทุกอย่าง ฉันต้องการขวานมาผ่าฟันคุดน้ำร้อน เขาก็เอามาถวาย ฉันต้องการพัดลมมาแก้ร้อน เขาก็ถวายพัดลม”

เณรน้อยบอกว่า

“หลวงตา ที่เขาติดกันเทศน์เป็นขวานกับพัดลมนะ มันเป็นปริศนาธรรม เขาติดกันเทศน์เพื่อสอนหลวงตา”

“ไม่จริง..เขาสอนยังงี้...??” หลวงตาแย้งถาม

“ที่เขาถวายขวาน เขาสอนว่า หลวงตา รู้หมดทุกอย่างว่า เหล้าไม่ดี บุหรีไม่ดี

ยาเสพติดไม่ดี เทศน์สอนคนทั่วบ้านทั่วเมือง แต่ตัวเองยังสูบ ยังติค มันก็เหมือนกับขวาน ขวานมันถากอะไรได้ทุกอย่าง ยกเว้นด้ามของมันเอง”

หลวงตาโกรธจัด คำว่า “ไอ้เด็กเวอร์ ทำเป็นอวดรู้มาสอนกู”

ณรงน้อยจึงพูดต่อว่า “หลวงตาโกรธใช่ไหม...??”

“เออ...ซิวะ...” หลวงตาวายังไม่หายฉุน

“เวลาโกรธนี้มันร้อนใจหรือเย็นใจ หลวงตา” ณรงถามต่อ

“ร้อนซิวะ ถามได้”

“พัดลมที่เขาติดกันเทศน์นะ เขาสอนหลวงตาว่า พัดลมมันเป่าให้คนอื่นเย็นได้ทุกคนแหละ แต่ว่ากันมันเองร้อน เพราะมันลืมเป่ากันตัวเอง”